

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8MCdo/5/2014
Identifikačné číslo spisu:	3108221913
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3108221913.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov 1/ M. Z., bývajúceho v W. 2/ O. Z., bývajúcich v H., G., zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Bírošová, s.r.o. so sídlom v Trenčíne, Piaristická 46, za ktorú koná advokát, konateľ JUDr. Matúš Košara proti odporcom 1/ O.B.i N., bývajúcemu v H.2 2/ N., bývajúcemu v W., 3/ O. N., bývajúcemu v H., G. a 4/ MB.vi G., bývajúcemu v R., o určenie vlastníckeho práva, ktorá právna vec bola vedená na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 21C/192/2008, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín z 26. januára 2012 č.k. 21C/192/2008-168 a rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 23. apríla 2013 sp.zn. 6Co/224/2012, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 23. apríla 2013 sp.zn. 6Co/224/2012 a rozsudok Okresného súdu Trenčín z 26. januára 2012 č.k. 21C/192/2008-168 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Návrhom na začatie konania navrhovateľa sa domáhali, aby súd určil, že sú vlastníckmi pozemku parc. č. XXXX/X - orná pôda vo výmere 2306 m², v kat. území O., vedená na LV č. XXXX. Ako rozhodujúce skutočnosti v návrhu uviedli, že 21. marca 2007 uzavreli s L. G. zmluvu o pôžičke peňazí, splnenie ktorej v nasledujúci deň zabezpečili aj uzavretím zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k predmetnému pozemku. Keďže veriteľovi ID. G. pôžičku vrátili riadne a včas, mali dôvodne za to, že uspokojením zabezpečenej pohľadávky na nich prešlo späť vlastníctvo k pozemku. Zistili však, že ID.l G. vlastníctvo k pozemku previedol na odporcov 1/ až 4/, voči ktorým sa preto domáhajú určenia svojho vlastníckeho práva. Navrhovatelia navrhli súdu, aby tiež skúmal ako otázku predbežnú platnosť zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, ktorá je podľa ich názoru absolútne neplatná z dôvodu jej rozporu so zákonom.

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 26. januára 2012 č.k. 21C/192/2008-168 návrh zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvého stupňa vychádzal z toho, že z vykonaného dokazovania „nevyplyva bez pochybností“, že by navrhovatelia pôžičku vrátili L.i G.; navrhovatelia v tomto smere neuniesli dôkazné

bremeno. Pri skúmaní platnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, ako otázky predbežnej, dospel súd prvého stupňa k záveru, že „táto zmluva nevykazuje znaky, pre ktoré by mala byť považovaná za neplatný právny úkon“.

Krajský súd v Trenčíne, konajúci o odvolaní navrhovateľov, rozsudkom z 23. apríla 2013 sp.zn. 6Co/224/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a na tieto preto podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (v ďalšom texte len „O.s.p.“ a v znení do 31. decembra 2014) iba poukázal. Na ich doplnenie, reagujúc na dôvody odvolania navrhovateľov, najmä navrhovateľky 2/, uviedol, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa, že navrhovatelia neunesli dôkazné bremeno ohľadne ich tvrdenia, že pôžičku vrátili Ing. A. riadne a včas. Zaoberajúc sa otázkou platnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva z 22. marca 2007 z hľadiska jej podstatných náležitostí, „sa stotožnil“ so závermi rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2012 sp.zn. 5Cdo/208/2010 a z 25. júna 2009 sp.zn. 1Cdo/58/2008 a uzavrel, že zmluva „v bodoch VI. a VII. obsahuje aj dohodu riešiacu tzv. uhradzovaciu funkciu tejto zmluvy [...] obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva podľa § 553 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v dobe jej uzavretia (22. 03. 2007) v spojení s ustanovením § 879j Občianskeho zákonníka aj v zmysle ustálenej súdnej praxe“. V odôvodnení svojho rozsudku odvolací súd tiež ustálil, že hodnota touto zmluvou podmienené prevedené práva nebola v zjavnom nepomere s hodnotou ňou zabezpečovaného záväzku. Za neopodstatnenú, resp. za z hľadiska posúdenia veci za bezvýznamnú považoval aj odvoláciu námietku navrhovateľky 2/, že pred prevodom pozemku na odporcov L.I G. nezaslal navrhovateľom na vedomie oznámenie zasielané katastru nehnuteľností, že pôžička nebola uhradená včas a riadne. Rovnako za nedôvodnú považoval jej námietku, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva pre svoje nedostatky nebola spôsobilou listinou na zápis do katastra nehnuteľností. Na záver odôvodnenia svojho rozhodnutia odvolací súd považoval za potrebné dodať, že správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa o veci „vyplýva aj z procesnej situácie prejednávaneho prípadu“. Dospel k záveru, že „ak návrh vo veci samej na určenie práva, opierajúci sa o neplatnosť právneho úkonu, neumožňuje prejednanie neplatnosti tohto právneho úkonu voči všetkým účastníkom tohto právneho úkonu, pretože nie sú účastníkmi konania všetci účastníci prejednávaneho právneho úkonu, je potrebné takýto návrh na určenie práva zamietnuť.“

Proti týmto rozsudkom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „dovolateľ“) mimoriadne dovolanie. Uviedol, že tak robí na podnet navrhovateľky 2/, pretože napadnutými rozhodnutiami bol porušený zákon, pričom ochranu práv a zákonom chránených záujmov nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Mimoriadne dovolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). V odôvodnení mimoriadneho dovolania, po výklade zmyslu a účelu ustanovení § 553 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej len „O.z.“) v znení do 31. decembra 2007, a výpočte esenciálnych náležitostí zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, ktorých nedostatok má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy, po konštatácii, že nemôže byť platná dohoda o tzv. prepadnom zálohu („čo je daný prípad“), a citácii niektorých ustanovení zmluvy z 22. marca 2007 o zabezpečení záväzku prevodom práva, uviedol: „So zreteľom na znenie citovaných dojednaní je potrebné považovať predmetnú zmluvu o zabezpečovacom prevode práva v celom rozsahu za absolútne neplatnú“. Dovolateľ tiež „dal do pozornosti“, že „zavkládovaná“ zmluva o zabezpečení záväzku mala aj iné vady, ktoré spôsobovali jej neurčitosť. Vytýka súdom aj to, že sa nevysporiadali ani s prípadnými „právnymi následkami tvrdenia navrhovateľov“ o tom, že Ing. Pavol Križan si voči nim nesplnil povinnosť podľa bodu VII. zmluvy, zaslať im na vedomie oznámenie adresované orgánu katastra, že dlžník pôžičku riadne a včas neuhradil. Dovolateľ naostatok spochybnil správnosť záverov odvolacieho súdu, že hodnota podmienene prevádzanej nehnuteľnosti bola dokonca nižšia než hodnota jej prevodom zabezpečenej pohľadávky.

Navrhovatelia navrhli vyhovieť mimoriadnemu dovolaniu.

Odporca 3/ navrhol mimoriadne dovolanie zamietnuť, pretože jeho dôvody nie sú dané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len ako „dovolací súd), po zistení, že tento opravný prostriedok dovolateľ podal včas (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníčky konania (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) prejednal vec v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. a § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že podstatné, pre posúdenie správnosti napadnutých rozhodnutí relevantné dôvody mimoriadneho dovolania, sú dané.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako boli v mimoriadnom dovolaní označené, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na vyššie uvedenú zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na posúdenie dovolacích dôvodov uvedených výslovne v mimoriadnom dovolaní, ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (vady zakladajúce tzv. zmätočnosť konania).

O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žiadna z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. nebola v mimoriadnom dovolaní namietaná a v konaní o tomto opravnom prostriedku ani nevyšla najavo.

K rovnakému záveru dospel dovolací súd aj ohľadne tzv. iných väd [procesných väd, ktorých dôsledkom je vecná nesprávnosť rozhodnutia, ktorej základom je porušenie ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní (error in procedendo)].

K námietke v mimoriadnom dovolaní, že rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V preskúvanom konaní dovolací súd, súc viazaný odôvodnením mimoriadneho dovolania vymedzeným rozsahom prieskumu rozhodnutí súdov nižších stupňov (predmetom prieskumu dovolacieho súdu preto nebola otázka, či navrhovatelia splnili svoj záväzok vrátiť pôžičku Ing. A.), riešil v rámci prieskumu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom predovšetkým otázku platnosti zmluvy 22. marca 2007 o zabezpečení záväzku prevodom práva. V rámci tohto prieskumu sa sústredil na to, či dovolateľ opodstatnene vytýka odvolaciemu súdu, že pri riešení tejto (predbežnej) otázky nesprávne vychádzal z toho, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti. Dospel k záveru,

že dovolateľ tak robí opodstatnene.

Dovolací súd v svojich skorších rozhodnutiach vydaných v obdobných právnych veciach už riešil otázku náležitostí zmluvy o zabezpečovacom prevode práva uzavretej pred 31. decembrom 2007. Tak napr. v rozsudku z 30. júla 2012 sp.zn. 5Cdo/208/2010 (s právnymi závermi ktorého odvolací súd „sa stotožnil“) ustálil, že i keď ustanovenie § 553 O.z. v znení platnom do 31. decembra 2007 neustanovoval žiadne zvláštne obsahové náležitosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, i táto zmluva musela vyhovovať všeobecným zákonným požiadavkám, najmä musela byť dostatočne určitá. Požiadavka určitosti zmluvy, ako náležitosti platného právneho úkonu, bola naplnená, okrem iného, vtedy, ak zmluva upravovala aj spôsob naplnenia uhradzovacej funkcie zaistovacieho prevodu práva, včítane spôsobu speňaženia týmto zabezpečovacím inštitútom prevedenej veci a rozsahu práva dlžníka na vyplatenie prípadného rozdielu medzi zabezpečenou pohľadávkou a výťažkom dosiahnutým vykonaním zabezpečovacieho práva. Dovolací súd v predmetnom rozsudku si osvojil a ďalej rozvinul závery, ku ktorým dospel v svojom skoršom rozsudku z 25. júna 2009 sp.zn. 1Cdo/58/2008 (s právnym závermi ktorého odvolací rovnako „sa stotožnil“), podľa ktorého písomná zmluva podľa § 553 O.z. v znení do 31. decembra 2007 „musí jednoznačne určovať“, okrem iného, spôsob, ako sa zmluvné strany vysporiadajú v prípade, že dlžník zabezpečenú pohľadátku veriteľovi riadne a včas neuhradí (dohodu riešiacu tzv. uhradzovaciu funkciu tohto inštitútu).

Uvedené rozsudky za podstatnú obsahovú náležitosť zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, nedostatok ktorej má za následok jej neplatnosť, nepochybne považujú spôsob, ako sa zmluvné strany vyrovnajú v prípade, že dlžník zabezpečenú pohľadátku veriteľovi riadne a včas neuhradí, včítane spôsobu speňaženia týmto zabezpečovacím inštitútom prevedenej veci a rozsahu práva dlžníka na vyplatenie prípadného rozdielu medzi zabezpečenou pohľadávkou a výťažkom dosiahnutým vykonaním zabezpečovacieho práva.

Dovolací súd nezistil žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by sa mal odchyliť v preskúmvanej veci od svojich záverov prezentovaných vo vyššie uvedených rozhodnutiach vydaných v obdobných právnych veciach.

Podľa dovolacieho súdu zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva z 22. marca 2007 vyššie uvedenú podstatnú obsahovú náležitosť nemá. Nemožno totiž súhlasiť so záverom dovolacieho súdu, že v bodoch VI. a VII. zmluvy je obsiahnutá dohoda jej účastníkov riešiacu tzv. uhradzovaciu funkciu tejto zmluvy v zmysle záverov vyššie uvedených rozsudkov dovolacieho súdu.

Podľa čl. VI. zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva: „Zabezpečenie záväzku prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti podľa tejto zmluvy znamená podmienený prevod práva, ktorý je viazaný na stav splnenia hlavného záväzku zo zmluvy o pôžičke zo dňa 21.3.2007, medzi vyššie označenými účastníkmi. Rozvázovacou podmienkou je splatenie celého záväzku dlžníka voči veriteľovi zo zmluvy o pôžičke zo dňa 21.3.2007. V prípade nesplnenia záväzku dlžníka voči veriteľovi podľa pripojenej zmluvy o pôžičke, bude splnená podmienka odplatnosti vlastníckeho práva k nehnuteľnosti špecifikovanej v čl. II tejto zmluvy a tento predmet zabezpečenia, tak ako je špecifikovaný v čl. II. tejto zmluvy, prípadne do vlastníctva veriteľa. Pre takýto prípad dlžník prehlasuje, že bez výhrad súhlasí s tým aby veriteľ predmet zabezpečenia ďalej predal.“

Podľa čl. VII. zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva: „V prípade, že dlžník poruší svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o pôžičke zo dňa 21.3.2007 (najmä povinnosť uhradiť v dohodnutej lehote plnú sumu záväzku) stáva sa veriteľ definitívne vlastníkom nehnuteľného majetku opísaného v čl. II. tejto zmluvy. Úkonom, na základe ktorého sa stáva veriteľ úplným vlastníkom nehnuteľného majetku, je oznámenie veriteľa doručené príslušnému katastrálnemu úradu a zaslané na vedomie dlžníkovi, že dlžník neuhradil úplne, alebo čiastočne istinu pôžičky.“

Podľa názoru dovolacieho súdu citované články zmluvy neobsahujú dohodu zmluvných strán o tom, ako sa vyrovnajú v prípade, že dlžník zabezpečenú pohľadátku veriteľovi riadne a včas neuhradí a o rozsahu

práva dlžníka na vyplatenie prípadného rozdielu medzi zabezpečenou pohľadávkou a výťažkom dosiahnutým vykonaním zabezpečovacieho práva.

Záver odvolacieho súdu o danosti predmetnej podstatnej náležitosti zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva z 22. marca 2007 nie je správny. Z odôvodnenia mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že naplnenie uhradzovacej funkcie zabezpečovacieho prevodu práva vykladá odvolací súd dosť zužujúco a vyvodzuje ho iba z toho, že v prípade, že dlžníci nesplnia svoju povinnosť riadne a včas, stáva sa veriteľ definitívne vlastníkom dovtedy podmienene na neho prevedenej nehnuteľnosti. S prípadným predajom spojené vyrovnanie veriteľa s dlžníkmi a rozsahu práva dlžníkov na vyplatenie prípadného rozdielu medzi zabezpečenou pohľadávkou a výťažkom dosiahnutým vykonaním zabezpečovacieho práva, ako podstatnú obsahovú zložku tohto typu zmluvy, ale zmluva z 22. marca 2007 o zabezpečení záväzku prevodom práva neupravuje.

Vzhľadom na to, že dovolateľ opodstatnene vytýka odvolaciemu súdu jeho záver o tom, že zmluva z 22. marca 2007 o zabezpečení záväzku prevodom práva má všetky podstatné náležitosti, riešenie iných otázok davaných dovolateľom „do pozornosti“ (zmluva má aj iné vady, ktoré spôsobujú jej neurčitosť, L. G. nesplnil voči navrhovateľov svoju povinnosť podľa bodu VII. zmluvy, hodnota podmienene prevádzanej nehnuteľnosti bola dokonca nižšia než hodnota jej prevodom zabezpečenej pohľadávky a pod.) nepovažuje dovolací súd za potrebné.

Pokiaľ dovolateľ konštatáciou, že nemôže byť platná dohoda o tzv. prepadnom zálohu („čo je daný prípad“) azda chcel naznačiť, že zmluva z 22. marca 2007 o zabezpečení záväzku prevodom práva nemôže byť platná aj z tohto dôvodu, dovolací súd poznamenáva, že v preskúmvanej veci nejde o prepadný záloh. Jeden z podstatných rozdielov medzi (platnou) zmluvou o zabezpečovacom prevode práva podľa § 553 O.z. a (neplatným) dojednaním o prepadnom zálohu spočíva v okamihu, kedy dochádza k prevodu práva. Zatiaľ čo pri zabezpečovacom prevode práva sa na základe zmluvy uzavretej podľa § 553 O.z. stáva nositeľom práva podmienene veriteľ a splnenie záväzku dlžníkom má za následok obnovenie jeho práva (v preskúmvanej veci vid' body II., III., VI. zmluvy), v prípade prepadného zálohu zostáva právo aj po uzavretí zmluvy zachované dlžníkovi a okamihom, kedy má bez ďalšieho dôjsť k prevodu práva na veriteľa, je okamih omeškania dlžníka so splnením dlhu.

Dovolací súd, reagujúc na to, že odvolací súd „nad rámec správnych úvah okresného súdu“ považoval za potrebné ešte na záver svojho rozhodnutia dodať, že „ak návrh vo veci samej na určenie práva, opierajúci sa o neplatnosť právneho úkonu, neumožňuje prejednanie neplatnosti tohto právneho úkonu voči všetkým účastníkom tohto právneho úkonu, pretože nie sú účastníkmi konania všetci účastníci prejednávaneho právneho úkonu, je potrebné takýto návrh na určenie práva zamietnuť“, poznamenáva nasledovne:

Predbežné (prejudiciálne) otázky sú také otázky, ktorých vyriešenie súdom je predpokladom rozhodnutia vo veci samej a ktoré sú spôsobilé byť predmetom samostatného konania; bez toho teda, aby súd dospel k záveru, ako by mala byť predbežná otázka vyriešená, nie je možné konečné rozhodnutie vo veci samej. Posúdenie predbežnej otázky nemôže byť v žiadnom prípade vyjadrené formou výroku, môže sa prejavíť len v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci samej a môže byť uvedený len v dôvodoch rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené, vyriešenie predbežnej otázky sa teda nemusí nevyhnutne týkať iba účastníkov konania (porovnaj napr. rozhodnutia dovolacieho súdu zo 14. októbra 2009 sp.zn. 5 Cdo 224/2008, zo 6. októbra 2011 sp.zn. 6 Cdo 132/2010 a pod.).

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b O.s.p. rozsudok odvolacieho súdu, a pre rovnaké vady v právnom posúdení veci aj rozsudok súdu prvého stupňa, zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova nielen o trovách pôvodného konania, ale aj dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.